

Irske toner til hovedprøvens festmiddag!

I forbindelse med festmiddagen til årets hovedprøve med standkvarter på Fårup Skovhus i Nordjylland var det lykkedes prøvelederen via omveje at overtale en lokal duo på keyboard og guitar/mandolin til at stå for underholdningen.

Nu er trætte markprøvefolk, som har givet den hele armen på marken i to dage, ikke verdens letteste publikum at begejstre, men for de to gæve musikanter, Fridlev og Johannes Larsen, lykkedes det vældig godt at få stemningen i salen løftet et par grader, med en fin blanding af folkemusik og fællessang fra Norden og Irland.

Ud over den anekdote, som Ulrik Kjærsgaard nævnte i sin introduktion af underholdningen, så ligger der faktisk endnu en ganske god historie gemt bag det faktum, at det netop blev Fridlev og søn, som stod for underholdningen. Jeg er blevet opfordret til at skrive lidt herom af Palle Krag, hvilket jeg har takket ja til.

Jeg har kendt Fridlev og Johannes i en del år efterhånden. Fridlev er en meget god ven af min familie, og utallige gange har han underholdt på mine forældres sejlbåd med sin guitar og mandolin. En sommeraften, år tilbage, faldt samtalen på at jeg havde et par af de røde hunde gående hjemme, som blev brugt på jagt og markprøve.

Fridlev kunne berette, at han skam kendte en del til racen og sporten, idet han tilbage i 70'erne selv var engageret i klubben og arbejdet med den røde setter. Ja faktisk havde han ved nærmere eftertanke deltaget i settermatchen, som det hed dengang, med sin hund – Dannerhøjs Toke – der efter sigende var en ganske udmærket repræsentant for racen.

Jeg dykkede senere ned i de kilder jeg havde til min disposition og spurgte også ældre hundeførere til råds, men fandt ingen informationer omkring hverken hund eller førers bedrifter, men jeg måtte jo stole på manden, om end vi var en kende beduggede, da samtalen fandt sted.

Jeg inviterede samme efterår hr. Larsen på en lille hyggejagt på mit revir, så han kunne genopleve suset fra en velgående Irlænder på gul efterårsstub og eventuelt få en fugl for bøssen. Jeg husker ikke om det lykkedes, men glæden i hans øjne ved synet af hunden var ikke til at tage fejl af. Gammel kærlighed ruster ikke sådan lige.

Under festmiddagen kom Palle Krag hen til mig og spurgte ind til ham musikanten, der i sin intro havde nævnt hans gamle kærlighed til den Irske setter. Selvom han ikke genkendte manden, så kunne han bestemt huske hunden – Toke.

I går modtog jeg fra Palle en artikel fra en gammel årbog, hvor Fridlev Larsen havde skrevet et indlæg om mødet med Toke, jagten og hundesporten samt ikke mindst de oplevelser han satte pris på ved jagten med den røde hund. Dermed er min søgen efter

informationer om Toke afsluttet, og jeg vil glæde mig til at overbringe det mere end 30 år gamle minde til forfatteren ved lejlighed.

Nu tror jeg sejlbåden og musikken har bedst tag i Fridlev lige nu, på det sted hvor han er i sit liv. Kender man Fridlev, så forstår man, at det for ham er alt eller intet. Man gør ikke noget halvt, men hvem ved – måske kommer der igen en lille ny rød hvalp på ejendommen nær Brovst i løbet af de kommende år.

Tak for en god hovedprøve og på gensyn!

Alex Røge Hermansen, Tårs

Fra Fridlev Larsen har vi modtaget følgende indlæg:

Der har været sagt og skrevet meget om irsksetterens værdi som en alsidig jagthund. Efter at have haft Dannerhøjs Toke gennem 6 år, tør jeg godt påstå, at der i hvert fald findes nogle irlændere, som virkelig er et bekendtskab værd for landets jægere.

Da jeg for 6 år siden hentede en lille rød hundehvalp, var det egentlig ikke med megen bevidsthed om, at det var en jagthund, jeg havde bragt til huse. Men da stuedressuren m.m. var i orden og jeg begyndte at slippe hunden løs på mine gåture, skal jeg love for, jeg fik at sande, at den irske setter er en jagthund. Selv når der blot lige skulle lettes ben om morgenen inden arbejdet kaldte, kunne blot den mindste smule fært tænde op i hunden, så den trods fløjten, en tigger, senere en råben og skrigen, forsvandt i horisonten, jagende en flok høns.

Senere, efter både hund og fører havde fået lidt mere erfaring og lært lidt om jægers og hunds samspil, er den virkelige glæde ved at have hund opstået. Her skal Toke så have den ros han kan tilkomme. Næsten ved samtlige jagtformer, jeg har oplevet, har han vist, hvad det drejer sig om. I dejlige drivjagter i Oxholm skov har det været en fryd at høre Tokes halsen, når der var ræv forude. Endnu dejligere var det, når han på fod af en anskudt ræv viste vejen gennem brombærris og krat til stedet, hvor Mikkel var forendt.

Senere på dagen var det en skøn oplevelse at se ham på åben mark tage stand for hare og ræv. Utroligt at se en sådan situationsfornemmelse kan være medfødt.

Engang oplevet glemmer man heller aldrig, når man våd og forfrossen modtager en krikand hentet i Limfjordens iskolde vand. Det må aldrig glemmes, at irsk setteren først og fremmest er fuglehund. Med de senere års resultater på vore anerkendte prøver har irlænderen selv bevist det. For at glæden ved at eje en irsk setter kan blive størst mulig kan jeg varmt anbefale alle at forsøge sig. Det er en fantastisk skøn oplevelse at se sin hund tage en sikker stand i det afgørende øjeblik. Er heldet ikke med en selv, så kryds fingre for den/de andre irlændere på holdet.

Fridlev Larsen (Toke).

Dannerhøjs Toke